

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด ของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต

Cognition of B.E.2548 Emergency Decree on Public Administration in Emergency Situation under Corona Virus Epidemic Disease Situation of People in Phuket

ศุภนุช สังข์แก้ว*¹ และ พรณวดี ขำจริง²

Supanud Sangkaew*¹ and Panwadee Khumjing²

นักศึกษาปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต¹

Undergraduate Student, Faculty of Education, Phuket Rajabhat University¹

อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต²

Faculty Member, Faculty of Education, Phuket Rajabhat University²

*Corresponding author, e-mail: s6011149125@pkru.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของประชาชนในจังหวัดภูเก็ตที่มีต่อพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด และเปรียบเทียบความแตกต่างระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในจังหวัดภูเก็ตที่มีต่อพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด จำแนกตามเพศ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 383 โดยใช้วิธีการคำนวณจากสูตรของเครซีและมอร์แกน และเก็บข้อมูลโดยแบบวัดความรู้ความเข้าใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าทดสอบที ผลการวิจัย พบว่า 1) ประชาชนในจังหวัดภูเก็ตมีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวม 66.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประชาชนในจังหวัดภูเก็ตมีความรู้ความเข้าใจมากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ วันที่ 26 มีนาคม พ.ศ.2563 เป็นวันที่มีผลบังคับใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ตามความในมาตรา 9 (81.46%) รองลงมา คือ การใช้อาคารสถานที่เพื่อจัดการเรียนการสอน จะต้องพิจารณาถึงจำนวนนักเรียนต่อห้องเรียน และสามารถจัดรูปแบบการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นได้ (81.46%) และการขนส่งสาธารณะเปิดบริการ โดยผู้ประกอบการต้องจัดระบบต่าง ๆ เช่น การเว้นที่นั่ง สวมหน้ากากอนามัยตลอดการเดินทาง (80.93%) และ 2) ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของประชาชนในจังหวัดภูเก็ตที่มีต่อพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ในสถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด จำแนกตามเพศ พบว่า เพศชายมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด มากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผลการศึกษาสามารถส่งเสริมให้ประชาชนหาข้อมูลเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 มากขึ้น

คำสำคัญ: ความรู้ความเข้าใจ พระราชกำหนด ไวรัสโคโรนา

Abstract

The purposes of this research were to study cognition and to make comparison cognitive levels of B.E.2548 Emergency Decree on Public Administration in emergency situation under corona virus epidemic disease situation in Phuket according to genders. The study was a quantitative research. The sample was selected from 383 people in Phuket by using Krejcie & Morgan formula. The research instrument used in the study was a cognitive test. The statistics used for data analysis were percentage and t-test for dependent samples. The finding of this research found that 1) Cognition of people in Phuket was at a medium levels with average mean (66.05%), considering each item from the highest to the least. It was found that the top three items were people understood that the B.E.2548 Emergency Decree on Public Administration in Emergency Situation became effective on the 26th of March, 2020 (81.46%). Next, (81.46%) knew that the

learning and teaching management should be considered the numbers of students per classes and learning and teaching management could be organized flexibly. Lastly, (80.93%) knew that transportations could be serviced systematically for example keeping social distancing and wearing masks all the time. And 2) the comparison of cognition of emergency decree on public administration in emergency situation under corona virus epidemic disease situation according to genders found that number of males were higher than females with statistically significant difference of .05 level. This research can support people to get more information about B.E.2548 emergency decree on public administration in emergency situation.

Keywords: Cognition, Emergency Decree, Corona Virus

บทนำ

องค์การอนามัยโลกได้รับแจ้งเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ.2562 ว่าพบกลุ่มผู้ป่วยมีอาการปวดบวมโดยไม่ทราบสาเหตุในเมืองอู่ฮั่น มณฑลหูเป่ย์ สาธารณรัฐประชาชนจีน พบผู้ป่วยจำนวน 27 ราย โดยผู้ป่วย 7 ราย มีอาการรุนแรง ผู้ป่วยทั้งหมดมีความเกี่ยวข้องกับตลาดอาหารทะเลฮั่วหนาน ซึ่งนอกจากอาหารทะเลแล้ว ตลาดแห่งนี้ยังขายสัตว์ป่าอีกด้วย ต่อมาจีนได้ประกาศปิดตลาดดังกล่าว เนื่องจากเป็นต้นตอของการระบาดของโรคปอดอักเสบปริศนา ในวันที่ 5 มกราคม พ.ศ.2563 จีนได้ประกาศพบผู้ป่วยเพิ่มเป็น 59 ราย และมีอาการรุนแรงรวม 7 ราย มีผู้สัมผัสที่อยู่ในระหว่างการติดตามอาการอีก 163 ราย โดยไม่มีรายงานผู้เสียชีวิตและไม่พบการแพร่จากคนสู่คน และในวันที่ 7 มกราคม พ.ศ.2563 จีนประกาศเชื้อสาเหตุนี้ว่าเป็นเชื้อไวรัสโคโรนาซึ่งแยกได้จากผู้ป่วยและศึกษาลักษณะของไวรัสสายพันธุ์ใหม่ที่คล้ายคลึงกับไวรัสโคโรนา พบว่า มีลักษณะเหมือนเชื้อไวรัสโคโรนา ในวันที่ 11 มกราคม พ.ศ.2563 พบผู้เสียชีวิตรายแรกจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา เป็นชายชาวอู่ฮั่น วัย 61 ปี ในวันที่ 13 มกราคม พ.ศ.2563 พบผู้ป่วยรายแรกในประเทศไทย และถือเป็นผู้ป่วยรายแรกนอกประเทศจีน ต่อมาได้มีการรายงานพบผู้ป่วยติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่นอกประเทศจีนเพิ่มขึ้น เช่น ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเกาหลี ในวันที่ 20 มกราคม พ.ศ.2563 มีการรายงานการติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ในบุคลากรสาธารณสุขของจีนจำนวน 16 คน ซึ่งทำหน้าที่ดูแลผู้ป่วยติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ ในที่สุดทางการจีนได้ประกาศปิดเมืองอู่ฮั่น ในวันที่ 23 มกราคม พ.ศ.2563 เพื่อป้องกันการแพร่กระจายของโรคและจำกัดพื้นที่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ ต่อมาคณะกรรมการสาธารณสุขแห่งชาติจีนได้ออกมายืนยันการติดเชื้อจากคนสู่คนหลังจากพบผู้ติดเชื้อที่ไม่มีประวัติการเดินทางไปยังตลาดดังกล่าว ติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ (สุริยา หมานมานะ, โสภณ เอี่ยมศิริถาวร, และสุนนมาลย์ อุทัยมกุล, 2563)

จากสถานการณ์ดังกล่าว พบผู้ป่วยรายแรกในประเทศไทย และถือเป็นผู้ป่วยรายแรกนอกประเทศจีน เป็นนักท่องเที่ยวหญิง ชาวจีน อายุ 61 ปี เดินทางมาจากเมืองอู่ฮั่นถึงไทยวันที่ 3 มกราคม พ.ศ.2563 ตลอดเดือนมกราคม พบผู้ป่วยประปราย ซึ่งเป็นผู้ที่เดินทางมาจากจีนหรือเป็นผู้พำนักอยู่ในประเทศจีนแทบทั้งสิ้น และพบผู้ป่วยคนไทยคนแรก เป็นคนขับแท็กซี่ ติดเชื้อไวรัสโคโรนา ไม่มีประวัติไปจีน เวลาผ่านมาได้พบผู้ติดเชื้อเรื่อยๆ จากคนไทยมาจากอู่ฮั่น และนักท่องเที่ยวชาวจีน เวลาต่อมาเกิดการระบาดในลักษณะกลุ่มก้อน ขยายการระบาดในไทยเป็นวงกว้าง ได้แก่ กลุ่มที่ 1 สถานบันเทิงในกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ป่วยรายใหม่จะไปพบปะสังสรรค์ที่สถานบันเทิง ในตอนแรกกรมควบคุมโรคระบุว่าคนไทยกลุ่มนี้ได้รับเชื้อไวรัสโคโรนา จากเพื่อนชาวฮ่องกง แต่ผู้ป่วยคนหนึ่งปฏิเสธว่าไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับชาวฮ่องกง และระบุว่าเป็นการติดเชื้อจากคนไทยด้วยกันเอง โดยไม่สามารถหาที่มาที่ไปของเชื้อไวรัสโคโรนาได้ กลุ่มที่ 2 สนามมวยลุมพินี ราชดำเนิน พบผู้ติดเชื้อไวรัสโคโรนา คือ นายเมทิว ดิน จากนั้น ในวันถัดมาก็พบผู้ติดเชื้อจากสนามมวยเวทีลุมพินีทั้งหมด 9 คน และเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในหลายพื้นที่ เนื่องจากผู้เข้าชมและผู้เข้าร่วมแข่งขันมาจากหลายจังหวัด กลุ่มที่ 3 ไปร่วมชุมนุมทางศาสนาที่มาเลเซีย พบผู้ติดเชื้อไวรัสโคโรนา เข้าร่วมงานชุมนุมดังกล่าว ต่อมาได้พบผู้ติดเชื้อหลังจากไปร่วมชุมนุมนี้ จำนวน 2 คน ที่จังหวัดยะลา และนราธิวาส จากนั้นยังมีรายงานผู้ติดเชื้อจากการร่วมชุมนุมอย่างต่อเนื่อง (จิราภรณ์ ศรีแจ่ม, 2563)

จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา ในประเทศไทยยังมีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และไม่สามารถหาที่มาที่ไปของเชื้อไวรัสโคโรนาได้ ประกอบกับยังไม่มีวัคซีนป้องกันโรค ทั้งยังไม่มียารักษาโรคโดยตรง จึงมีผู้ติดเชื้อและเสียชีวิตจากโรคดังกล่าวเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากทั่วโลก จนองค์การอนามัยโลกประกาศให้การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เป็นการระบาดใหญ่ การระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนาเป็นสถานการณ์อันกระทบต่อความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของประชาชนซึ่งต้องใช้มาตรการเข้มงวดและเร่งด่วนเพื่อควบคุมไม่ให้โรคแพร่ระบาดออกไปในวงกว้าง ประกอบกับมีการกักตุนสินค้าจำเป็นต่อการดำรงชีพและควบคุมติดตามการระบาดการป้องกันและการรักษาโรคตลอดจนการกักตุนเครื่องอุปโภคบริโภคและสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชน ซึ่งต้องป้องกันมิให้เกิดภาวะขาดแคลนอันจะเป็นการซ้ำเติมความเดือดร้อนของประชาชน กรณี

นี่จึงจำเป็นต้องใช้มาตรการเร่งด่วนเพื่อรักษาไว้ซึ่งความปลอดภัยของประชาชน และการดำรงชีวิตโดยปกติสุขของประชาชน นายกรัฐมนตรี โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี จึงได้ออกประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินทั่วราชอาณาจักรตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ในวันที่ 25 มีนาคม พ.ศ.2563 พร้อมแนวทางปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อบริหารสถานการณ์เชื้อไวรัสโคโรนาชนิดนี้เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ไทยที่มีใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 เพื่อควบคุมสถานการณ์โรคระบาด ครอบคลุมทั้งประเทศ ทั้งการปิดสถานที่เสี่ยง การควบคุมออกนอกเคหะสถานในเวลาที่กำหนด ควบคุมจำนวนผู้ร่วมกิจกรรมไม่ให้แออัด หรือการเว้นระยะห่าง ฯลฯ ดังนั้นประชาชนในราชอาณาจักรไทย จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 เพื่อให้ทราบถึงข้อกำหนด ประกาศ คำสั่งที่พระราชกำหนดกำหนดดังกล่าวกำหนดไว้ และเพื่อที่จะนำไปปรับใช้ในวิถีชีวิตประจำวัน ในสถานการณ์เชื้อไวรัสโคโรนาชนิดนี้ (ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินในทุกเขตท้องที่ทั่วราชอาณาจักร, 2563) และจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งที่เป็นพื้นที่สีแดงโดยมีผู้ติดเชื้อมากที่สุดในภาคใต้ เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวหลายประเภท ในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาจังหวัดภูเก็ตมากกว่า 13 ล้านคน (สำนักงานสถิติจังหวัดภูเก็ต, 2559) จึงทำให้จังหวัดภูเก็ตเป็นพื้นที่ที่มีประชากรหนาแน่น ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการแพร่กระจายของเชื้อโรคจากรายงานสถานการณ์ไวรัสโคโรนาชนิดนี้ของจังหวัดภูเก็ต ตั้งแต่วันที่ 5 มกราคม – 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2563 จังหวัดภูเก็ตมีผู้ติดเชื้อไวรัสโคโรนา จำนวน 227 ราย รักษาหายกลับบ้านได้ 223 ราย เสียชีวิต 3 ราย โดยผู้ติดเชื้อมีทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติ กระจายไปตามพื้นที่ต่าง ๆ ของจังหวัดภูเก็ตโดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวและพื้นที่ที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติอาศัยอยู่จำนวนมาก (สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดภูเก็ต, 2563)

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษา เรื่อง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 เพื่อเป็นแนวทางการเสริมสร้าง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาชนิดนี้ ในจังหวัดภูเก็ต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของประชาชนจังหวัดภูเก็ต ที่มีต่อพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ในสถานการณ์ไวรัสโคโรนาชนิดนี้
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนจังหวัดภูเก็ต ที่มีต่อพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ในสถานการณ์ไวรัสโคโรนาชนิดนี้ จำแนกตาม เพศ

วิธีการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 3 อำเภอ ซึ่งมีจำนวนประชากรทั้งหมด 471,060 คน มีรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนประชาชนในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 3 อำเภอ

ที่	อำเภอ	จำนวนประชากร (คน)
1	อำเภอเมือง	250,803
2	อำเภอกะทู้	58,525
3	อำเภอถลาง	107,732
รวม		471,060

ที่มา : ฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง (2563)

2. กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดขนาดและเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

2.1 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากประชากร คือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำนวน 3 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอกะทู้ และอำเภอถลาง ซึ่งมีจำนวนประชากรทั้งหมด 471,060 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการคำนวณจากสูตรของเครซีและมอร์แกน (Krejcie, & Morgan, 1970; อ้างอิงในวัลลภ รัฐฉัตรานนท์, 2562) ในการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง และได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 383 คน

2.2 การสุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน

2.2.1 ใช้วิธีการสุ่มแบบเป็นกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก 3 อำเภอในจังหวัดภูเก็ต ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง และอำเภอกะทู้ มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2 จำนวนประชากรในจังหวัดภูเก็ตทั้งหมด 2 อำเภอ ด้วยวิธีการจับสลากรายชื่อ

ที่	อำเภอ	จำนวนประชากร (คน)
1	อำเภอเมือง	250,803
2	อำเภอกะทู้	58,525
	รวม	309,328

ที่มา : ฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง (2563)

2.2.2 ใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างสัดส่วน (Quota Sampling) จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรในจังหวัดภูเก็ต ได้จำนวน 383 คน

ตารางที่ 3 จำนวนประชากรในจังหวัดภูเก็ตทั้งหมด 2 อำเภอ ด้วยวิธีการกำหนดสัดส่วน

ที่	อำเภอ	จำนวนประชากร (คน)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)	ร้อยละ
1	อำเภอเมือง	250,803	311	81
2	อำเภอกะทู้	58,525	72	19
	รวม	309,328	383	100

ที่มา : ฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง (2563)

3.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาดของประชากรจังหวัดภูเก็ต ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ได้แก่ เพศ อายุ และอาชีพ

ตอนที่ 2 แบบวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาดของประชากรในจังหวัดภูเก็ต เป็นแบบสอบถามแบบถูกผิด (True-False Test) ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ในข้อที่ตรงกับความเข้าใจของผู้ตอบหรือไม่ และให้ทำเครื่องหมาย ✗ ในข้อที่ไม่ตรงกับความเข้าใจของผู้ตอบ มีจำนวนข้อ 50 คำถาม โดยมี 2 ประเด็น คือ ประเด็นที่ 1 ช่วงประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน มาตรการการล็อกดาวน์ และประเด็นที่ 2 ช่วงประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินผ่อนคลายนโยบายมาตรการการล็อกดาวน์

จากนั้นนำแบบวัดมาตรวจสอบความเชื่อมั่น โดยนำแบบวัดความรู้ความเข้าใจ ทดลองใช้กับประชากรในจังหวัดภูเก็ตที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน แล้วนำชุดข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นโดยสูตรค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient) มีค่าระดับความเชื่อมั่นของแบบวัดความรู้ความเข้าใจเท่ากับ 0.65 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับค่อนข้างพอใช้ หมายถึง แบบวัดความรู้ความเข้าใจมีความน่าเชื่อถือและสามารถนำไปศึกษากับกลุ่มตัวอย่างได้

4.การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบวัดความรู้ความเข้าใจ โดยผู้วิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างจำนวน 383 คน ในการตอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาดของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต

5.การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 การวิเคราะห์แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ และรายงานผลในรูปแบบตาราง

5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด นำมาวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

5.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด จำแนกตามเพศ นำมาวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าทดสอบที แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบวัดความรู้ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 192 คน ร้อยละ 50.13 อายุ 25 ปีขึ้นไป จำนวน 211 คน ร้อยละ 55.10 เป็นนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 139 คน ร้อยละ 36.29

2. ผลการศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาดของประชาชนในจังหวัดภูเก็ตมีความรู้ความเข้าใจ

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของความรู้ความเข้าใจที่มีต่อพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาดของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อที่	ความรู้ความเข้าใจที่มีต่อพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด	คำตอบ N=383		ระดับความรู้ความเข้าใจ
		ตอบถูก จำนวนคน (ร้อยละ)	ตอบผิด จำนวนคน (ร้อยละ)	
1	วันที่ 26 มีนาคม พ.ศ.2563 เป็นวันที่มีผลบังคับใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ตามความในมาตรา 9	312 (81.46)	71 (18.54)	มากที่สุด
3	ห้ามประชาชนเข้าไปในพื้นที่เสี่ยงต่อการติดต่อเชื้อโรคไวรัสโคโรนา	289 (75.45)	94 (24.55)	มาก
4	สนามมวย สนามกีฬา สนามเด็กเล่น สนามม้า เป็นสถานที่ที่เสี่ยงการติดต่อโรคไวรัสโคโรนา และสั่งปิดเป็นการชั่วคราว	285 (74.41)	98 (25.59)	มาก
10	ผู้สูงอายุตั้งแต่ 70 ปีขึ้นไป กลุ่มคนที่มีโรคประจำตัว และเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 5 ปี ต้องอยู่ในสถานที่พำนักของตน	270 (70.49)	113 (29.51)	มาก
12	มาตรการป้องกันโรค คือ สวมหน้ากากอนามัยตลอดเวลา ล้างมือด้วยเจลแอลกอฮอล์ เว้นระยะห่างอย่างน้อย	276 (72.06)	107 (27.94)	มาก
19	การขนส่งสินค้า ที่อำนวยความสะดวกแก่ประชาชนได้รับการยกเว้นห้ามออกนอกเคสสถานระหว่าง 22.00-04.00 น. ใช่หรือไม่	268 (70)	115 (30)	มาก
21	ผู้ที่ได้รับการยกเว้นออกนอกเคสสถาน จะต้องแสดงบัตรประชาชน เอกสารรับรองความจำเป็นพร้อมต้องยินยอมตรวจอุณหภูมิร่างกาย ใช่หรือไม่	273 (71.27)	110 (28.73)	มาก
25	การปฏิบัติศาสนพิธี สามารถปฏิบัติได้ แต่ต้องให้ผู้เข้าร่วมปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนดไว้ คือ สวมหน้ากากอนามัย เว้นระยะห่างอย่างน้อย 1 เมตร	299 (78.06)	84 (21.94)	มาก
35	การใช้อาคาร สถานที่เพื่อจัดการเรียนการสอนจะต้องพิจารณาถึงจำนวนนักเรียนต่อห้องเรียน และสามารถจัดรูปแบบการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นได้	312 (81.46)	71 (18.54)	มากที่สุด
42	การขนส่งสาธารณะเปิดบริการ โดยผู้ประกอบการต้องจัดระบบต่างๆ เช่น การเว้นที่นั่ง สวมหน้ากากอนามัยตลอดการเดินทาง	310 (80.93)	73 (19.07)	มากที่สุด
43	การเปิดเรียน ต้องมีการจัดระเบียบและระบบต่างๆ โดยต้องคำนึงถึงความเสี่ยงของการติดเชื้อโรคไวรัสโคโรนา เช่น แบ่งกลุ่มนักเรียนมาเรียน	293 (76.50)	90 (23.50)	มาก

ข้อที่	ความรู้ความเข้าใจที่มีต่อพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด	คำตอบ N=383		ระดับความรู้ความเข้าใจ
		ตอบถูก จำนวนคน (ร้อยละ)	ตอบผิด จำนวนคน (ร้อยละ)	
48	สนามชนโค สนามชนไก่ สามารถเปิดได้ เมื่อได้รับการอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัด	268 (70)	115 (30)	มาก
	ค่าเฉลี่ยรวม (50 ข้อ)	66.05	33.95	ปานกลาง

ผลการศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด ของประชาชนในจังหวัดภูเก็ตมีความรู้ความเข้าใจที่อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 66.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประชากรในจังหวัดภูเก็ตมีความรู้ความเข้าใจที่มีต่อพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาดระดับมากที่สุดมี 3 ข้อ คือ วันที่ 26 มีนาคม พ.ศ.2563 เป็นวันที่มีผลบังคับใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ตามความในมาตรา 9 ร้อยละ 81.46 การใช้อาคารสถานที่เพื่อจัดการเรียนการสอนจะต้องพิจารณาถึงจำนวนนักเรียนต่อห้องเรียน และสามารถจัดรูปแบบการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นได้ ร้อยละ 81.46 และการขนส่งสาธารณะเปิดบริการ โดยผู้ประกอบการต้องจัดระบบต่างๆ เช่น การเว้นที่นั่ง สวมหน้ากากอนามัย ตลอดการเดินทาง ร้อยละ 80.93 และประชากรในจังหวัดภูเก็ตมีความรู้ความเข้าใจที่มีต่อพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาดระดับมาก มี 9 ข้อ คือ การปฏิบัติศาสนพิธี สามารถปฏิบัติได้ แต่ต้องให้ผู้เข้าร่วมปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนดไว้ คือ สวมหน้ากากอนามัย เว้นระยะห่างอย่างน้อย 1 เมตร ร้อยละ 78.06 การเปิดเรียน ต้องมีการจัดระเบียบและระบบต่างๆ โดยต้องคำนึงถึงความเสี่ยงของการติดเชื้อโรคไวรัสโคโรนา เช่น แบ่งกลุ่มนักเรียนมาเรียน ร้อยละ 76.50 ห้ามประชาชนเข้าไปในพื้นที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคไวรัสโคโรนา ร้อยละ 75.45 สนามมวย สนามกีฬา สนามเด็กเล่น สนามม้า เป็นสถานที่ที่เสี่ยงการติดเชื้อโรคไวรัสโคโรนา และสั่งปิดเป็นการชั่วคราว ร้อยละ 74.41 มาตรการป้องกันโรค คือ สวมหน้ากากอนามัยตลอดเวลา ล้างมือด้วยเจลแอลกอฮอล์ เว้นระยะห่างอย่างน้อย 1 เมตร ควบคุมจำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรม ร้อยละ 72.06 ผู้ที่ได้รับการยกเว้นออกนอกเคหสถาน จะต้องแสดงบัตรประชาชน เอกสารรับรองความจำเป็น พร้อมต้องยินยอมตรวจอุณหภูมิร่างกาย ใช่หรือไม่ ร้อยละ 71.27 ผู้สูงอายุตั้งแต่ 70 ปีขึ้นไป กลุ่มคนที่มีโรคประจำตัว และเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 5 ปี ต้องอยู่ในสถานที่พำนักของตน ร้อยละ 70.49 สนามชนโค สนามชนไก่ สามารถเปิดได้ เมื่อได้รับการอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัด ร้อยละ 70 การขนส่งสินค้า ที่อำนวยความสะดวกแก่ประชาชน ได้รับการยกเว้นห้ามออกนอกเคหสถานระหว่าง 22.00-04.00 น. ใช่หรือไม่ ร้อยละ 70 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุทธิพร บุญมาก และคณะ (2558) พบว่า ประชากรในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความรู้ความเข้าใจที่มีต่อการบังคับใช้ พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ อยู่ในระดับปานกลาง เช่นเดียวกับงานวิจัยของ จักรกฤษ ณ นคร (2554) พบว่า ประชากรในพื้นที่ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีความรู้เบื้องต้นด้านกฎหมาย ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ เพ็ญศรี ฉิรินัง (2557) พบว่า ประชากรส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ อยู่ในระดับน้อย

2. ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด ของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามเพศ

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของประชาชนจังหวัดภูเก็ต ที่มีต่อพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ในสถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด จำแนกตามเพศ

ข้อที่	ความรู้ความเข้าใจที่มีต่อพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาด	หญิง N =191 \bar{X}	ชาย N =192 \bar{X}	t	Sig.
8	สามารถชุมนุม ทำกิจกรรม หรือมีวสุ่มกัน ณ ที่ใด ๆ ในสถานที่แออัดให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย	0.46	0.47	-0.15	0.76
35	การใช้อาคาร สถานที่เพื่อจัดการเรียนการสอนจะต้องพิจารณาถึงจำนวนนักเรียนต่อห้องเรียน และสามารถจัดรูปแบบการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นได้	0.83	0.79	0.89	0.07
42	การขนส่งสาธารณะเปิดบริการ โดยผู้ประกอบการต้องจัดระบบต่างๆ เช่น การเว้นที่นั่ง สวมหน้ากากอนามัยตลอดการเดินทาง	0.80	0.81	-0.15	0.75
50	สามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ตามที่รัฐบาลอนุญาต โดยไม่ต้องสวมหน้ากากอนามัย และเว้นระยะห่าง	0.45	0.53	-1.48	0.60

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พบว่า เพศหญิงและเพศชายมีระดับความรู้ความเข้าใจที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 และเพศชายมีความรู้ความเข้าใจมากกว่าเพศหญิง เพศหญิงมีความรู้ความเข้าใจ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 0.45 – 0.83 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การใช้อาคาร สถานที่เพื่อจัดการเรียนการสอนจะต้องพิจารณาถึงจำนวนนักเรียนต่อห้องเรียน และสามารถจัดรูปแบบการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นได้ (\bar{X} = 0.83) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ สามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่รัฐบาลอนุญาต โดยไม่ต้องสวมหน้ากากอนามัย และเว้นระยะห่าง (\bar{X} = 0.45) ส่วนเพศชายมีความรู้ความเข้าใจ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 0.47 – 0.81 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การปฏิบัติศาสนพิธี สามารถปฏิบัติได้ แต่ต้องให้ผู้เข้าร่วมปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนดไว้ คือ สวมหน้ากากอนามัย เว้นระยะห่างอย่างน้อย 1 เมตร และการขนส่งสาธารณะเปิดบริการ โดยผู้ประกอบการต้องจัดระบบต่าง ๆ เช่น การเว้นที่นั่ง สวมหน้ากากอนามัยตลอดการเดินทาง (\bar{X} = 0.81) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ สามารถชุมนุม ทำกิจกรรม หรือมีวสุ่มกัน ณ ที่ใด ๆ ในสถานที่แออัดให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย (\bar{X} = 0.47) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จักรกฤษณ นคร (2554) พบว่า เพศที่ระดับความรู้เบื้องต้นทางกฎหมาย มีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเพศชายมีความรู้เบื้องต้นด้านกฎหมายสูงกว่าเพศหญิง เช่นเดียวกับงานวิจัยของ อัจฉราพร ปะที (2559) พบว่า เพศที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในชุมชนต่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่ต่างกัน เพศชายมีระดับความรู้ความเข้าใจต่อการคุ้มครองไรท์ที่มากกว่าเพศหญิง

สรุป

ผลจากการศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาดของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ประชาชนในจังหวัดภูเก็ต มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนผลของการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ภายใต้สถานการณ์ไวรัสโคโรนาระบาดของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามเพศ พบว่า เพศหญิงและเพศชายมีระดับความรู้ความเข้าใจที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

1. หน่วยงานภาครัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้เกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ถึงข้อควรระวังการปฏิบัติตนในชีวิตประจำวันต่าง ๆ อย่างถูกต้องตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548
2. ส่งเสริมการพัฒนาสื่อประชาสัมพันธ์ และการให้ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548มากขึ้น ทั้งในหน่วยงานของรัฐ เอกชน และประชาชน

3. จากการศึกษาพบว่ามีมีการประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 เพื่อควบคุมสถานการณ์โรคติดต่อ ครอบคลุมทั้งประเทศเป็นครั้งแรก ทำให้เอกสารที่เกี่ยวข้องในการวิจัยน้อย

เอกสารอ้างอิง

- กรมควบคุมโรค. (2563). *โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)*. ค้นเมื่อ 15 ตุลาคม 2563, จาก <https://ddc.moph.go.th/viralpneumonia/index.php>
- จักรกฤษ ณ นคร. (2554). *ความรู้เบื้องต้นทางกฎหมายของประชาชน อำเภอมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช* (รายงานวิจัย). นครศรีธรรมราช: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
- จิราภรณ์ ศรีแจ่ม, สำนักข่าวไทยพีบีเอส. (2563). *วันที่ไทยรู้จัก COVID-19*. ค้นเมื่อ 6 กรกฎาคม 2563, จาก <https://news.thaipbs.or.th/content/290347?>
- ฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง. (2563). *สถิติประชากรจากทะเบียนบ้าน ตรวจสอบข้อมูลแยกรายพื้นที่ ระดับจังหวัด เขตพื้นที่ จังหวัดภูเก็ต ตรวจสอบข้อมูลเดือนกรกฎาคม 2563*. ค้นเมื่อ 20 สิงหาคม 2563, จาก https://www.dopa.go.th/public_service/service2.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2563). *ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินในทุกเขตท้องที่ทั่วราชอาณาจักร*. ค้นเมื่อ 6 กรกฎาคม 2563, จาก http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2563/E/069/T_0001.PDF
- วัลลภ รัฐฉัตรานนท์. (2562). การหาขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย: มายาคติในการใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน และเครจซี-มอร์แกน. *วารสารวารสารรัฐศาสตร์ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 6(1), 27-58.
- สุทธิพร บุญมาก, เมธี ดิสวัสดิ์, อนุพงศ์ จิตรนิรัตน์, และจ่านงค์ แรกพินิจ. (2558). *ความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีต่อการบังคับใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ในจังหวัดสุรียา ฆามานมานะ, โสภณ เอี่ยมศิริถาวร, และสุนนมาลย์ อุทยมกุล*. (2563). *โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)*. *วารสารสถาบันบำราศนราดูร*, 14(2), 124-133.
- ชายแดนภาคใต้. *วารสารปาริชาติ มหาวิทยาลัยทักษิณ*, 28(1), 136-155.
- สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดภูเก็ต. (2563). *รายงานสถานการณ์โควิด-19 ในจังหวัดภูเก็ต*. ค้นเมื่อ 26 มกราคม 2564, จาก <https://pr.prd.go.th/phuket/main.php?filename=index>
- สำนักงานสถิติจังหวัดภูเก็ต. (2559). *รายงานสถิติจังหวัดภูเก็ต*. ค้นเมื่อ 26 มกราคม 2563, จาก http://phuket.nso.go.th/index.php?option=com_content&view=article&id=132&Itemid=507
- อัจฉราพร ปะที. (2559). *ความรู้ ความเข้าใจ และความคิดเห็นของประชาชนในชุมชนต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง: กรณีศึกษาประชาชนในตำบลผาสิงห์ อำเภอมือง จังหวัดน่าน* (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- เพ็ญศรี ฉิรินัง. (2557). *ความรู้ความเข้าใจ และความต้องการของประชาชนเขตหนองแขมที่มีต่อพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540*. *วารสารศรีนครินทรวิโรฒวิจัยและพัฒนา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 6(11), 108-131.